

ΒΕΒΕΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— "Ω! . . . Αυτό εἶνε πολὺ λυπηρόν! εἶπεν αὐτὴ σείουσα τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ εἴσθε καθ' ὁλοκληρίαν πεπεισμένοις ὅτι ἐχάθησαν;

— Βεβαιώτατος!

— Περιέργον! Πιθανὸν κατόπιν ἐμοῦ θὰ ἦλθε κανένας ἄλλος;

— Κανείς δὲν ἦλθε.

— Αἶ, πῶς λοιπόν, ἐξωτικά, τὰ ἐπηράν; ἐγέλασεν ἡ Λιουδμήλα.

— "Ὅχι, νομίζω, ἐξωτικά ἀλλὰ ἀνθρωποι.

— 'Αλλ' ἀφοῦ κατόπιν ἐμοῦ ἄλλος κανείς δὲν ἦτο! Καὶ ἐπὶ τέλους, ποῖος θὰ τὰ εἶχεν ἀνάγκη; . . . Μήπως εἶνε τὸσον σπουδαῖα χαρτιά, τὰ ὅποια ἔχουν τὸσον μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν, ἢ ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται αὐτὴ ἡ τύχη τοῦ Κόροβοφ;

— 'Ἰσα ἴσα δὲν εἶνε τοῦτο! ἐν ἀπορίᾳ ἀνέσπασε τοὺς ὤμους ὁ Βαντρίκ· ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν, ὅσον ὑπέθετον κατ' ἀρχάς.

— Τότε, τίς ἡ ἀνάγκη ν' ἀνησυχῇτε τὸσον;

— Πῶς νὰ μὴ ἀνησυχῶ;! Τὰ ἔγγραφα, σὰς λέγω, ὑπεξαίρεθον ἐκ τοῦ φακέλου, μ' ἐννοεῖτε;

— Χμ... καὶ ἐταράχθητε τὸσον, ὥστε ἤλθατε ἐδῶ χάριν αὐτῶν νὰ μοῦ τὸ εἰπῇτε μὲ τὸσσην μυστικότητά; μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας παρετήρησεν ἡ Λιουδμήλα· πολὺ λυποῦμαι δι' ὅ,τι συνέβη· ἀλλ' εἰς τί δύναμαι ἐγὼ νὰ σὰς βοηθήσω;

— Νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὰ ἔγγραφα.

— Πω-ὦς; . . . τί εἶπατε; ὀπισθοχωρήσατε κατὰ ἓν βῆμα, ἐξετόξευσεν ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸ τὰς διεσταλμένας ὀφρὺς τῆς τὸ χαλύβδινον καὶ ἀκαμπτον βλέμμα τῆς ἡ Λιουδμήλα.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ τὰ δώσετε! ἐφέλλισεν ὁ κ. Βαντρίκ ὅπως ἀμνηχανῶν καὶ αἰσχυρόμενος ὑπὸ τὸ αὐστηρόν, πληρὲς ἀξιοπρεπείας, καὶ μαγνητικῶς ἀνιχνευτικὸν βλέμμα τῆς.

— Καὶ λοιπόν, φρονεῖτε ὅτι ἐγὼ σὰς τὰ ἐκλεψα;

— Δηλαδή... δηλαδή δὲν τὸ φρονῶ... ἀλλά... φρονῶ, ὅτι... ἴσως ἐξ ἀπροσεξίας... ἢ ἀστείότητος...

— Αὐτὰ εἶνε παραλογισμοί! ψυχρῶς διέκοψεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα. Δι' αὐτὴν σὰς τὴν εἰκασίαν, κύριε, ἔπρεπε νὰ σὰς δείξω τὴν θύραν, καὶ δὲν τὸ κάμνω τοῦτο, μόνον διότι εἴσθε ἀρκετὰ ἀξιολύπητος κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Τότε θὰ λάβω ἄλλα μέτρα! ἡπεύλησε σοβαρῶς ὁ προσβληθεὶς Βαντρίκ.

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε! μετὰ περιφρο-

νήσεως καὶ ἀλαζονείας ἐμειδίασεν ἡ Λιουδμήλα. 'Αλλ' ἐμὲ δὲν μὲ τρομάζουν τὰ μέτρα σας!

— 'Αναγκάζομαι νὰ καταφύγω ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ προβῶ εἰς νέαν ἔρευναν.

— Εὐχαρίστως, ἐγέλασεν ἡ κ. Κόροβοφ, δύνασθε μάλιστα νὰ στείλετε τὴν ὑπηρετρίαν μου νὰ καλέσῃ ὅποιον θέλετε· ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὰς ἐρεῦνας σας· ἀλλὰ σὰς συμβουλεύω, κ. Βαντρίκ, νὰ μὴ λησμονήσετε, ὅτι πρὸς νέαν κατ' οἶκον ἔρευναν, δέον νὰ ἔχετε νόμιμον δικαίωμα, ἀνευ δ' αὐτοῦ πᾶσα πρᾶξις σας ἔσεται βία, ἥτις δὲν θὰ παρέλθῃ ἀτιμώρητος· μὴ λησμονήτε ὅτι ἔχω γλῶσσαν καὶ θέλησιν, ὑπάρχει δὲ καὶ ἀνωτέρα ὑμῶν ἀρχὴ καὶ ἀκόμη ὑπάρχει καὶ ἡ φωνὴ τοῦ τύπου! Καὶ τώρα, ἂν ἐπιθυμῇτε, δύνασθε νὰ προβῇτε εἰς τὴν ἔρευναν! . . . Σκεφθῆτε ἀκόμη καὶ τοῦτο, προσέθετο αὐτὴ μετὰ βραχείαν σιωπὴν, ἐνοχοποιῶν με εἰς τὴν κλοπὴν ταύτην, ἡ ὁποία εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς παντὸς ἔχοντος ὕγιεις τὰς φρένας ἀνθρώπου, οὐδεμίαν δι' ἐμὲ δύναται νὰ ἔχῃ ἔννοιαν, ἐπεθύμουν νὰ μάθω τίνι τρόπῳ θὰ ἐξηγήσετε εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν σας καὶ εἰς τὸ δικαστήριον τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ὅτι ἐγὼ, σύζυγος καταδίκου, οὕτινος ἐνεργεῖτε τὴν ἀνάκρισιν, ἡδύνατο ἱεροκυφίως νὰ ἔρχεται εἰς τὸ σπουδαστήριόν σας; . . . Τί φρονεῖτε, ἡ προϊσταμένη σας ἀρχὴ ἢ τὸ νομίσῃ ἐν τῷ τοῦτο; . . . 'Αποκριθῆτε!

Ὁ δυστυχὴς Βαντρίκ, ὅστις ἤδη ἐπρόκειτο νὰ ἐκτίσῃ τοιαύτην ἐξώφλησιν διὰ τὴν προτίμησίν του πρὸς τὴν φιληθονὸν ἀπατηλότητα, ἔστατο ἐν ἀμνηχανίᾳ, οὐδὲν ἐννοῶν καὶ ἐκτοπισθεὶς ἐκ τοῦ τελευταίου ὀχυρώματός του, ὅπερ ἐνόμιζεν ἰσχυρότατον.

— 'Εγὼ, ἄλλο τι θέλω νὰ σας παρακαλέσω! εἶπεν οὗτος συνερχόμενος ἐπὶ τέλους. Ἦθελον μόνον νὰ σὰς εἶπω, ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα . . . καίτοι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν εἶνε σπουδαῖα, ἐν τούτοις ἀνήκουσι τῷ κ. Βελτίστσεφ . . . Ὁ κ. Βελτίστσεφ δύναται πάντοτε νὰ τὰ ζητήσῃ . . . καὶ τότε εἰς ποῖαν θέσιν θὰ εὑρεθῶ ἐγὼ; . . . Τί θὰ τοῦ δώσω; . . . Τί θὰ ἀποκριθῶ;

— Περὶ αὐτοῦ φροντίζετε λοιπόν; ἐπρόφερεν ἡ Λιουδμήλα δι' ἡπιωτέρου ὕφους. Ἄν ἦνε τοῦτο μόνον, τότε ἰδού, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀνακουφίσω τὸν πόνον σας. Πλάτον Βασίλειεβιτς! ἐλάτε ἐδῶ, σὰς παρακαλῶ! ἀπετάθη αὐτὴ πρὸς τὸν Βελτίστσεφ, ἀνοίξασα τὴν θύραν.

Ὁ Πλάτων, καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ἀκρόωμενος ἐκ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ καὶ ἐκ τοῦ ὕφους τῆς συνδιαλέξεως πεισθεὶς καθ' ὁλοκληρίαν, ὅτι αἱ ὑποψαίαι του ἦσαν ἀβάσιμοι, καὶ ὅτι ἡ Λιουδμήλα τῷ εἶπε τὴν ἀλήθειαν, περὶ τῶν μετὰ τοῦ Βαντρίκ σχέσεών της, εἰσῆλθε, καίτοι μετὰ τινος ψυχικοῦ ἄλγους, διότι ὤφειλε νὰ εἴπῃ τὸ τελευταῖον «χαῖρε» τῇ ἐλπίδι διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἐγγράφων του, ἀλλά, τοῦλάχιστον, ἦτο ἤδη ἡσυχος ἐκ

τοῦ φλέγοντος αὐτὸν αἰσθήματος τῆς ζηλοτυπίας, καὶ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς Λιουδμήλας του.

— Ὁ κ. Βαντρίκ ἔχασε τὰ ἔγγραφα σας, τὸν κατάλογον καὶ τὸν λογαριασμόν, εἶπεν αὐτὴ ἀμέσως. Ἐπειδὴ, ἐφ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, τὰ ἔγγραφα ταῦτα δὲν ἔχουν δι' ὑμᾶς καμμίαν ὅπως διόλου σημασίαν, ὁ δὲ κ. Βαντρίκ ἀνησυχεῖ πολὺ διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην, σὰς παρακαλῶ, πείσατέ τον, ὅτι δὲν θὰ ἀπαιτήσετε τὰ ἔγγραφα σας αὐτὰ καὶ δὲν θὰ τὸν θέσετε εἰς δυσάρεστον θέσιν, ἀπέναντι τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς του.

— Δύνασθε νὰ μένετε ἡσυχος, ψυχρῶς καὶ εὐγενῶς προσέκλινεν αὐτῷ ὁ Βελτίστσεφ, αὐτὰ τὰ ἔγγραφα μοὶ εἶνε ὅπως ἀχρηστά.

— Α, σὰς εἶμαι ἀπείρως εὐγνώμων! καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν τείνων τὴν χεῖρα ὁ περιχαρὴς Βαντρίκ. Τοῦτο δι' ἐμὲ ἦτο τὸ οὐσιωδέστερον! Ἐφοβούμεν κυρίως, μήπως τὰ ἀπαιτήσετε σεῖς! . . . Τώρα ὅμως παρήλθεν ὁ κίνδυνος! Καὶ ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τὰ ἔχω πρὸς τὸ παρὸν ἀκόμη εἰς χεῖράς μου, δύναμαι νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα! . . . Πολύ, πολὺ σὰς εὐχαριστῶ.

— Ὡστε τώρα εἴσθε ἱκανοποιημένοι. Χαίρω πολὺ, διότι ἡδυνήθην νὰ σὰς κάμω μίαν μικρὰν ἐκδούλευσιν! Μακρόθεν καὶ μετὰ ψυχρότητος ὑπεκλίθη αὐτῷ ἡ Λιουδμήλα, καὶ κατόπιν τῆς ὑποκλίσεως ταύτης ὁ ταλαίπωρος Βαντρίκ ἡσθάνθη ἀμέσως, ὅτι μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης τὸ πᾶν ἤδη ἐτελειώσεν, ἐθαύσθη διὰ παντός. Ἦσθάνθη ὡσάυτως καὶ τοῦτο, ὅτι ἦτο ἤδη περιττὸν νὰ μένῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ τί νὰ πράξῃ μένων, ὡς ἐκ τούτου ἔσπευσε ν' ἀποχαιρετίσῃ καὶ ἀπομακρυνθῇ εὐχαριστημένος ἐνδομύχως, διότι, δόξα τῷ Θεῷ, θὰ δυνηθῇ ἐνώπιον τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, νὰ γλυτώσῃ τὸ τομάρι του.

— Καὶ λοιπόν, Πλάτον Βασίλειεβιτς, ἀπετάθη ἡ Λιουδμήλα πρὸς τὸν Βελτίστσεφ, ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ κ. Βαντρίκ, δὲν σὰς εἶπον ὅτι, ζηλοτυπῶν με, ἀνέλαβες πρόσωπον ἀνάξιον καὶ βλακῶδες;

— Φεῦ! τὸ βλέπω! μετὰ στεναγμοῦ μεταμελείας ἀνέκραξεν οὗτος.

— Κατόπιν τούτου, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν ἀπεριόριστον πίστιν, καὶ τὴν ἀπαιτῶ! τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα, εὐσταθῶς καὶ δικαιωματικῶς εἶπεν ἡ κ. Κόροβοφ.

— Σὰς ἀνῆκει . . . Τὸ μάθημα τοῦτο εἶνε ἀρκετὸν καὶ εὐγλωττον, ἀπεκρίθη οὗτος ἀσπαζόμενος τὴν προταθεῖσαν αὐτῷ χεῖρα.

— Χαίρω πολὺ καὶ ἐπιθυμῶ ἐκ ψυχῆς, ὥστε ἡ παρενόησις αὕτη νὰ ἦναι μετὰξὺ μας ἡ τελευταία, νὰ πεισθῇς δὲ ὅτι γνωρίζω, τυχοῦσης περιστάσεως, νὰ ἐπωφελοῦμαι ἐκ τῶν μαρῶν τούτων ὡς τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν Βαντρίκ.

— Ὡ, περὶ τούτου εἶμαι ἤδη βεβαιώτατος! μετ' ἄλγους καὶ ἀστείότητος ἐστέναξε κινῶν τὴν κεφαλὴν του ὁ Βελτίστσεφ.

— Τας! . . . Μὴ λὲς τέτοια λόγια! εἰ-

πεν αὕτη κλείουσα τὸ στόμα αὐτοῦ διὰ τοῦ δακτύλου της. Καὶ ἂν ἐπωφελήθην σου, προσέθετο ἡ Λιουδμήλα μετ' ἐκφράσεως ἀγάπης καὶ πειστικότητος, πίστευσέ μου, ὅτι τὸ ἔπραξα πρὸς μόνην τὴν εὐτυχίαν σου, φίλτατέ μου!

ΙΗ'

Τί συνέβη μετ' οὐ πολὺ.

Κατόπιν τοσούτῳ πλήρους καὶ τοσούτῳ εἰλικρινοῦς συνδιαλλαγῆς μετὰ τῆς Λιουδμήλας, ὁ Βελτίστσεφ διὰ τῆς φυσικωτέρας ψυχικῆς ἡσυχίας, ἐπέστρεψεν πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν γοητείαν ἐκείνην, ἣν ἐξήσκει ἀναλλοιώτως ἐπ' αὐτοῦ ἡ γυνὴ αὕτη. Ἦδη αἱ πρὸς αὐτὴν σχέσεις του παρούσας τούτο μόνον τὸ ἰδιαίτερον, ὅτι οὗτος, συνειδὼς τὸ ἀναπόδραστον τοῦ μέλλοντος μετ' αὐτῆς γάμου, ἐπίσης δὲ καὶ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πνεύματος, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἰσχύος τῆς θελήσεως, προθύμως, ἤδη καὶ σχεδὸν ἀπαρτηρήτως, ὑπετάσσεται εἰς τὴν πλήρη ἐπιτροχὴν της. Εἰς ταῦτα, βεβαίως, ἡ φιλία καὶ ἡ συμπάθεια τῆς Εἰρήνης Βελτίστσεφ ἐξωβελίσαν ἐκ τῆς καρδίας του. Ἡ γυνὴ αὕτη, καὶ ἰδίᾳ ἡ θερμὴ αὐτῆς φιλία καὶ ἡ ἀδιάφορος ἀγάπη, καθίσταντο αὐτῷ ἐπαχθέστερα ἢ πρότερον. Ἐζήτει εὐκαιρίαν, ὅπως ἀπαλλαχθῇ αὐτῆς ταχύτερον δι' εὐλογηφάνους προφάσεως, καὶ ἡ καταλληλοτέρα πρόφασις περιεστρέφετο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Εἰρήνης, ὅπως ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν ἐσπερίαν. Ὑπεσχέθη οὗτος ὅτι θὰ ἐτακτοποιεῖ τὰς ὑποθέσεις της, τῇ ἔδωκε μέρος ἐκ τῶν «ἀθίκτων» ἐκείνων χρημάτων της, ἃτινα ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ συζύγου της, καὶ ἤρξατο ἐπισπεύδων τὴν ἀναχώρησίν της, βεβαίων αὐτὴν μετὰ θέρμης, ὅτι ταχέως θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτός, ἅμα ὡς κατορθώσῃ νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ μακαρίτου Μαξίμου καὶ τὰς ἰδικὰς του.

* *

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ἀνεχώρησεν ἡ Εἰρήνη. αὐθημερὸν δὲ τὸ δικαστήριον, λαβὼν ὑπ' ὄψει ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις, κατεδίκασε καὶ τὸν Βαλεριανὸν Κόροβοφ, δυνάμει τῶν ἄρθρων 245 καὶ 251 τοῦ Ποινικοῦ νόμου, εἰς στέρησιν ἀπάντων τῶν δικαιωμάτων του, εἰς ἐξορίαν εἰς Σιβηρίαν καὶ εἰς ἐξαετὴ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ὁ Βαλεριανὸς ἐκράτησε τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχασίν του, οὕτε διὰ λόγου οὕτε δι' ὑπαιτιγμοῦ ἀνέμιξεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥτις ἐκαλεῖτο συζυγὸς του, καὶ μὲ ἡρεμον προθυμίαν ἐδέχθη τὴν ἀπόφασιν, συνοδευόμενος ὑπὸ πλήρους ἀπαθείας ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας καὶ φαρισαϊκοῦ ὀνειδισμοῦ παρὰ τῆς μετρίως φιλελευθέρας ἐφημερίδος τοῦ κυρίου Τσέμς.

Τέλος τοῦ Β' μέρους.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

KZ'

Ὁ κοιτὼν τῆς Ἰωάννας.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, ἡ Στεφάνα, πρὶν ἢ καταλίπῃ τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ μεταβῇ παρὰ τῇ κυρίᾳ της, πλησιάσασα παιδίον τι ἐκ τῶν τῆς ἀγροικίας ἐλάλησεν αὐτῷ ἐπὶ ἔν ἡ δύο λεπτά. Τὸ παιδίον, γελᾶσαν θορυβωδῶς, ἀπήντησεν αὐτῇ ποιῆσαν καταφατικὸν τι κίνημα.

— Λοιπόν, Γιαννάκο μου, — εἶπεν ἡ κόρη — μ' ἐκατάλαβες;

— Ναί, δεσποινίδα Στεφάνα, καὶ ἡμπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιη ὅτι θὰ γίνῃ.

Κρίνομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ μυστικὴ αὕτη συνομιλία ἐκέντησε τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Νικόλα. Ἄλλ' ἡ ζηλοτυπία του αὕτη ἦτο ὅλως ἀβάσιμος.

Ἡ Στεφάνα συνέστησεν εἰς τὸν Γιαννάκον νὰ φέρῃ εἰς τὸν μικρὸν σταῦλον τὸν συνοδοιπόρον τοῦ Νικόλα καὶ νὰ κλειδώσῃ τὴν θύραν. Δοῦσα δὲ τὴν διαταγὴν ταύτην, ἡ ὠραία θαλαμηπόλος κατηυθύνθη πηδῶσα πρὸς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης, ὅπου περιέμενεν αὐτὴν ὁ Νικόλας.

— Καλὴν νύκτα, κύριε Νικόλα! . . .

Εἶπεν αὐτῷ γελῶσα.

— Φεύγετε, δεσποινίδα Στεφάνα;

— Ἡ κυρία μὲ περιμένει.

— Θὰ ἐπιστρέψετε;

— Εἶναι πολὺ ἀργά.

Ὁ Νικόλας ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας.

— Θεέ μου! — ἠρώτησεν ἡ νεανίς, — διατί στεναίτετε ἔτσι; . . . τί ἔχετε; . . .

— Ἦθελα νὰ μιλήσω μαζί σας μίαν στιγμή.

— Ἀπόψε;

— Θεέ μου! ναί.

— Ἐχετε νὰ μοῦ εἰπῇτε τίποτε σπουδαῖον;

Ὁ Νικόλας δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀλλ' εἶπε:

— Πιστεύω ὅτι μοῦ εἶπατε νὰ σᾶς φέρω τραγούδια . . .

— Τί! μὴν τὰ ἀλησμονήσετε;

— Ἀμ δέ;

— Λοιπόν, τὰ ἔχετε;

— Καὶ βέβαια, τὰ ἔχω. Ἐνα μάλιστα, ἓνα εὐμορφο . . . ἃ! . . . τὸ εὐμωφώτερο ἀπὸ ὅσα ἔγιναν ἴσα με σήμερα . . .

— Τότε δόσετέ μου το.

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Διατί;

— Διότι οὕτε τυπωμένο εἶναι, οὕτε γραμμένο. Τὸ φέρνω μακρυάθε, ἀπὸ τὴν Βρετάνην. Τὸ ἔμαθα ἐκεῖ, εἰς τὴν Γουεράνδην, ἡ ὁποία εἶναι ἓνας τόπος, ὅπου τὸ χῶμα τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ γιὰ σιτάρι, βγάινει ἀλάτι.

— Διάτανε! ἀφοῦ οὕτε τυπωμένο, οὕτε γραμμένο εἶναι, πῶς θέλετε νὰ τὸ μάθω;

— Θὰ σᾶς τὸ μάθω ἐγὼ, δεσποινίδα Στεφάνα.

— Εἶμαι κομματί χοντρόμυαλη καὶ χρειάζεται πολὺς καιρὸς.

— Ἄ! τόσο τὸ καλλίτερο, Θεέ μου! τόσο τὸ καλλίτερο!

— Πόσαις στροφαῖς εἶναι;

Ὁ Νικόλας, ἀφοῦ ὑπελόγισεν ἐπὶ τῶν δακτύλων, ἀπήντησεν:

— Τέσσαρες.

— Πολὺ λίγαις.

— Ναί, μὰ ἀξίζουν διὰ τριανταεξή.

— Τότες λοιπὸν ἀρχίζουμε αὐριο.

— Ἐπιθυμοῦσα ν' ἀρχίσωμε ἀπόψε — εἶπεν ὁ Νικόλας, ἱκετευτικῇ τῇ φωνῇ.

— Λέγουν πῶς, ὅταν τραγουδᾷ κανένας ἔξω εἰς τὴν δροσίᾳ, χαλάει ἡ φωνή του.

— Ἀνοησία.

— Τὸ πιστεύετε;

— Καὶ τὰ ἀηδόνια, δεσποινίδα Στεφάνα, δὲν κελαδοῦν τὴν νύχτα;

— Ἀλήθεια.

— Λοιπόν, τί λέτε; ἀποφασίζετε;

— Ἀκούσετε, κύριε Νικόλα . . . νά, τί ἔμπορὸν νὰ κάμω διὰ χάριν σας

— Τί; . . . τί;

— Πηγαίνω νὰ ἐκδύσω τὴν κυρία καὶ νὰ τὴν βάλω εἰς τὸ κρεβάτι . . .

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα θὰ περπατήσω εἰς τὴν αὐλή . . . ἂν καὶ σεῖς περάσετε τὴν ἰδίᾳ ὥρᾳ ἴσως ἀνταμωθοῦμε.

Ὁ Νικόλας, ἀκούσας τὴν τοιαύτην ἀπάντησιν, ἐπήδησεν ἐκ τῆς χαρᾶς, ὡς ἔπραττε κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, ἐνῶ ἡ Στεφάνα ἐγένετο ἀφαντος.

Ἐν τούτοις, ὁ Γιαννάκος πλησιάσας εἰς τὸν ἀποτρόπαιον τὴν ὄψιν ἔχοντα γέροντα, ὅστις τοὺς ἀγκῶνας ἔχων ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ τῶν χειρῶν ἐφαίνετο κοιμώμενος, ἔπληξεν αὐτὸν σφοδρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου. Ὁ γέρων, ἐγείρας τὴν κεφαλὴν καὶ δεῖξας τὸ εἰδεχθὲς πρόσωπόν του, ἠρώτησεν:

— Τί θέλετε;

— Νυστάζετε;

— Ὁχι.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη δὲν περιήγαγεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν Γιαννάκον, ὅστις εἶπεν:

— Ἀδιάφορον! . . . Ἄς μὴν νυστάζετε . . . εἶναι ὥρα νὰ πλαγιάσῃς καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω τὸν δρόμο.

— Πᾶει καλά. Σᾶς ἀκολουθῶ.

Ὁ παῖς μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν φανοῦ, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν εἶδε τὸν γέροντα προσπαθοῦντα νὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τῆς τραπέζης, δν ὅμως, ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο, ἐδέησε νὰ βοηθήσωσιν ὁ τε Γιαννάκος καὶ ἕτερός τις τῶν ἐργατῶν. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐταλαντεύθη μακρὸν ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ὁ γέρων ἐβάδισε βραδέως καὶ δίκην αὐτομάτου πρὸς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης.

Διερχόμενος παρὰ τὴν ἐστίαν, ὁ Γιαννάκος ὤθησε τὸν ἀγκῶνα τοῦ ἀνάκτου